In de zaak 32-76,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Arbeidsrechtbank te Charleroi, in het aldaar aanhangig geding tussen

ALFONSA SAIEVA, wonende te Montaperto, Italië,

en

COMPENSATIEKAS VOOR GEZINSVERGOEDINGEN IN DE KOLENNIJVERHEID IN HET BEKKEN VAN CHARLEROI EN VAN DE BENEDEN-SAMBER, gevestigd te Charleroi, België,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 van de Raad van 25 september 1958 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB nr. 30 van 16. 12. 1958, blz. 561), zoals gewijzigd bij verordening nr. 1/64 van de Raad van 18 december 1963 (PB nr. 1 van 8. 1. 1964, blz. 1), en van artikel 94, lid 5, van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, President, A. M. Donner en P. Pescatore, Kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: H. Mayras
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de verwijzingsbeschikking en de krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Kinderbijslag wordt volgens de desbetreffende gecoördineerde Belgische wetgeving normaal uitgekeerd tot de leef-

tijd van 16 jaar, doch in geval van beroepsopleiding tot 21 jaar, in geval van studie tot 25 jaar, en voor onbeperkte duur in geval van zware invaliditeit.

2. Ingevolge artikel 4, lid 2, sub B, van de wetten van 24 december 1903 betreffende het herstel van schade als gevolg van arbeidsongevallen hadden wezen tot hun achttiende jaar recht op tijdelijke arbeidsongevallenrente. De arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt thans in artikel 19 dat kinderen arbeidsongevallenrente ontvangen zolang zij gerechtigd zijn op kinderbijslag en in ieder geval tot hun achttiende jaar.

3. Verzoekster in het hoofdgeding, van Italiaanse nationaliteit, is de weduwe van een Italiaanse werknemer, Galogero Reale, die achtereenvolgens in Italië en in België had gewerkt en op 8 augustus 1956 om het leven kwam bij de mijnramp te Marcinelle. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren, Alfonso op 18 maart 1948, Maria Rosa op 31 maart 1954, en Lina op 1 maart 1956.

4. Mevrouw Saieva, die na de dood van haar echtgenoot met haar kinderen naar Italië was teruggekeerd, bleef krachtens de Belgische wetgeving arbeidsongevallenrente voor haarzelf en haar drie kinderen en kinderbijslag voor haar kinderen ontvangen.

5. De Compensatiekas voor gezinsvergoedingen in de kolennijverheid in het bekken van Charleroi en van de Beneden-Samber (hierna te noemen „Kas") staakte de uitkering van kinderbijslag aan betrokkene voor de twee oudste kinderen, toen deze de leeftijd van achttien jaar hadden bereikt, en voor het derde kind op 30 september 1972, toen dit de leeftijd van achttien jaar nog niet had bereikt. Ter rechtvaardiging van haar weigering om voor de twee oudste kinderen kinderbijslag te betalen nadat deze de leeftijd van achttien jaar hadden bereikt, voerde de Kas aan dat volgens artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 België slechts behoeft op te komen voor betaling van kinderbijslag voor wezen, zolang die recht hebben op een arbeidsongevallenrente, dat wil zeggen in casu — overeenkomstig de Belgische wetgeving — tot de leeftijd van achttien jaar.

Artikel 42, lid 5, luidt als volgt:

„Wanneer een werknemer of iemand die daarmee is gelijkgesteld, komt te overlijden, en door dit overlijden krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat recht ontstaat op een rente uit hoofde van een arbeidsongeval of beroepsziekte, wordt voor zijn kinderen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat wonen of worden opgevoed kinderbijslag uitgekeerd overeenkomstig de wettelijke regeling van het land dat de rente verschuldigd is alsof de kinderen op het grondgebied van deze Staat woonachtig waren of werden opgevoed".

6. Ten aanzien van het derde kind stelde de Kas dat zij vanaf 1 oktober 1972, toen verordening nr. 1408/71 in werking trad, niet meer verplicht was tot betaling van kinderbijslag, daar ingevolge artikel 78, lid 2, letter b, sub i, dezer verordening de kinderbijslag ten laste komt van de Italiaanse instelling, in casu het „Istituto Nazionale delle Previdenza Sociale" (hierna te noemen „INPS"), aangezien Reale in Italië een verzekeringstijdvak had vervuld van vijf jaar, twee maanden en vier weken.

Het bedoelde artikel bepaalt:

„2. Ongeacht op het grondgebied van welke Lid-Staat de wees of de natuurlijke persoon of rechtspersoon te wiens laste deze wees in feite komt, woont, worden de bijslagen voor wezen toegekend volgens onderstaande regels:
   a) ...
   b) voor de wees van een overleden werknemer, die aan wettelijke regelingen van meer dan één Lid-Staat onderworpen was:

i) overeenkomstig de wettelijke regeling van die van deze Staten, op het grondgebied waarvan de wees woont, indien het recht op één van de in lid 1 bedoelde bijslagen aldaar wordt ontleend aan de wettelijke regeling van die Staat, eventueel met inachtneming van artikel 79, lid 1, sub a), ...
....."

De Kas stelde vast dat artikel 78 van verordening nr. 1408/71 de uitkeringen voor wezen in geen enkel opzicht meer aan een rente wegens arbeidsongeval of beroepsziekte verbindt en voorts uitdrukkelijk niet van toepassing is op wezenrenten welke ingevolge de verzekering tegen arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend. Ook kan men niet zeggen dat verzoekster in het hoofdgeding verkregen rechten heeft, want de enige bepaling in verordening nr. 1408/71 waarin sprake is van verkregen rechten, staat in artikel 94, lid 9, dat niets met het onderhavige geval uitstaande heeft.

7. De Kas verzocht het INPS na te gaan welke rechten op kinderbijslag voor wezen krachtens verordening nr. 1408/71 vanaf 1 oktober 1972 aan verzoekster in het hoofdgeding voor haar kinderen toekomen.

8. Mevrouw Saieva betwist deze uitlegging door de Kas van artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3, en meent op grond van artikel 94, lid 5, van verordening nr. 1408/71 dat de Kas niet in haar plaats kon treden om de herziening van haar rechten op kinderbijslag te bewerkstelligen.

Artikel 94, lid 5, luidt:

„De rechten van de betrokkenen wier pensioen of rente vóór de inwerkingtreding van deze verordening werd vastgesteld, kunnen op hun verzoek, met inachtneming van deze verordening, worden herzien. Deze bepaling is eveneens van toepassing op de overige in artikel 78 bedoelde uitkeringen."

Derhalve wendde zij zich tot de Arbeidsrechtbank te Charleroi met verzoek om toekenning van de kinderbijslag voor haar drie kinderen boven de leeftijd van 18 jaar. Zij gaf de Rechtbank in overweging het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen te verzoeken om uitlegging van de verordeningen nrs. 3 en 1408/71.

9. Bij vonnis van 25 maart 1976 besloot de Arbeidsrechtbank te Charleroi de zaak te schorsen en het Hof van Justitie krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag te verzoeken om een prejudiciële uitspraak over de navolgende vragen:

„1. *Met betrekking tot de uitlegging van artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 van de Raad van de EEG:* Is deze bepaling in die zin te verstaan dat geen kinderbijslag meer verschuldigd is vanaf het ogenblik waarop volgens het recht van de Staat die de uitkeringen verschuldigd is, de aanspraak van wezen op een tijdelijke arbeidsongevallenrente vervalt, dat wil zeggen in casu bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd?

2. *Met betrekking tot de uitlegging van artikel 94, lid 5, van verordening nr. 1408/71 van de Raad van de EEG:*
   a) Kan de bevoegde instelling van een Lid-Staat zich in de plaats van een verzekerde stellen voor de herziening van de rechten welke deze heeft verkregen vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71?
   b) Zo ja, kan een dergelijke herziening dan leiden tot verkorting van de voordelen die betrokkene tot de inwerkingtreding van genoemde verordening heeft genoten?"

10. Het vonnis van de Arbeidsrechtbank is ingeschreven ter griffie van het Hof op 29 maart 1976.

Mevrouw Saieva, ten deze vertegenwoordigd door D. Rossini, directeur van de sociale dienst van het „Patronato A. C. L. I.", de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, M. J. Jonczy, en de Italiaanse regering, ten deze vertegenwoordigd door haar ambassadeur A. Maresca, bijgestaan door I. M. Braguglia, „vice-avvocato dello Stato", hebben schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

1. Wat betreft de *eerste vraag* van de Arbeidsrechtbank zegt *verzoekster* in het hoofdgeding niet in te zien waarom de betaling van de kinderbijslag zou moeten worden gestaakt op grond van artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3. Kinderbijslag blijft verschuldigd, zolang de wezen voldoen aan de toekenningsvoorwaarden volgens de wetgeving van het land dat de rente verschuldigd is. Als de wezen in België woonden, zouden zij ook na het bereiken van de achttienjarige leeftijd nog kinderbijslag hebben gekregen, omdat zij hun studie hebben voortgezet.

Mevrouw Saieva zou de eerste vraag van de Arbeidsrechtbank te Charleroi als volgt willen beantwoorden:

„De in artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 bedoelde kinderbijslag blijft verschuldigd, zolang de rechthebbende kinderen voldoen aan de toekenningsvoorwaarden volgens de wetgeving van het land dat de arbeidsongevallenrente verschuldigd is."

Ten aanzien van de *tweede vraag* van de Arbeidsrechtbank merkt verzoekster in het hoofdgeding op dat rechten, verkregen vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71, ingevolge artikel 94, lid 5, van deze verordening slechts kunnen worden herzien op verzoek van de betrokkenen. De verordeningen nrs. 1408/71 en 574/72 hebben, blijkens met name de vijfde overweging van verordening nr. 1408/71, ten doel de levensomstandigheden van de werknemers en hun rechthebbenden te verbeteren.

Ondanks het verzoek van de Kas aan het INPS had mevrouw Saieva van deze instelling geen enkel pensioen ontvangen noch uiteraard kinderbijslag. Zij is trouwens niet van plan in Italië overlevingspensioen aan te vragen op grond van de door haar overleden echtgenoot vervulde verzekeringstijdvakken, omdat artikel 78 van verordening nr. 1408/71 een ongelijke behandeling teweeg brengt naar gelang de verzekerde pensioen of rente krijgt overeenkomstig de wettelijke regeling van een enkele Lid-Staat of van verschillende Lid-Staten en omdat een eventuele toepassing van dit artikel voor haar ongunstig is. Het Hof van Justitie moet dit probleem oplossen in de zaak 19-76, Pietro Triches tegen de Compensatiekas voor gezinsvergoedingen in het gebied Luik.

Verzoekster in het hoofdgeding zou op de tweede prejudiciële vraag willen antwoorden:

„De bevoegde instelling van een Lid-Staat kan zich niet in de plaats van een verzekerde stellen voor de herziening van de rechten welke deze heeft verkregen vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71 van de Raad, als het de bedoeling is de verstrekkingen die deze instelling krachtens haar eigen wetgeving verschuldigd is, te verlagen of te beëindigen.

In elk geval kan de herziening niet leiden tot verkorting van de voordelen welke de werknemer of zijn rechthebbenden krachtens voorheen geldende verordeningen hebben genoten."

2. Ten aanzien van de *eerste vraag* van de Arbeidsrechtbank merkt de *Commissie*

op dat artikel 42 van verordening nr. 3 aangeeft welke wetgeving van toepassing is in de verschillende denkbare situaties. Nergens in artikel 42, lid 5, wordt het recht van de kinderen op kinderbijslag echter afhankelijk gesteld van de voorwaarde dat zij zelf de hoedanigheid van rentetrekkers hebben. Dit artikel zegt niet wie rentetrekker is, doch wijst in lid 5 alleen de toepasselijke wetgeving aan ingeval een rente verschuldigd is.

Ten aanzien van punt a) van de tweede prejudiciële vraag betoogt de Commissie dat kinderbijslag een bijslag is in de zin van artikel 78 van verordening nr. 1408/71 en dat artikel 94, lid 5, dier verordening ongetwijfeld op die bijslag van toepassing is.

De tekst van artikel 94, lid 5, is voldoende duidelijk om te kunnen zeggen dat alleen de rechthebbende op reeds vastgestelde uitkeringen, of zijn vertegenwoordiger, herziening kan vragen en dat een sociale zekerheidsinstelling zich niet in zijn plaats kan stellen. De woorden „op hun verzoek" zijn in dit lid juist opgenomen om te voorkomen dat de bevoegde instellingen de reeds vóór de inwerkingtreding der verordening vastgestelde uitkeringen verlagen.

Met dit antwoord op punt a) is volgens de Commissie punt b) zonder voorwerp geraakt. Wel merkt zij op dat, om te zorgen dat de betrokkene zich niet benadeelt door herziening van reeds vastgestelde uitkeringen te vragen, de Raad bij de vaststelling van verordening nr. 1408/71 de volgende verklaring heeft afgelegd, die is opgenomen in het procesverbaal van de zitting:

„De volgens verordening nr. 3 van de Raad betreffende de sociale zekerheid van migrerende werknemers verstrekte uitkeringen die hoger zijn dan de uit de toepassing van de onderhavige verordening voortvloeiende uitkeringen worden niet verminderd: in dit geval zullen de verworven rechten gehandhaafd blijven".

Samenvattend zou de Commissie de vragen van de verwijzende rechter als volgt willen beantwoorden:

„1. Artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 is in die zin te verstaan dat daarin wordt bepaald welke wettelijke regeling van toepassing is voor de uitkering van kinderbijslag aan kinderen van een werknemer die is overleden als gevolg van een arbeidsongeval; dit is de wettelijke regeling van de Lid-Staat waar een arbeidsongevallenrente verschuldigd is.
2. De bevoegde instelling van een Lid-Staat kan zich niet in de plaats van een verzekerde stellen voor de herziening van de rechten welke deze heeft verkregen vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71, aangezien deze bevoegdheid krachtens artikel 94, lid 5, van verordening nr. 1408/71 is voorbehouden aan de rechthebbende of diens vertegenwoordiger."

3. Met betrekking tot de *eerste vraag* meent de *Italiaanse regering* dat uit de tekst van artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3, evenals uit de functie van deze bepaling in het algemene kader van artikel 42, volgt dat met het verval van het recht op arbeidsongevallenrente niet tevens het recht van de kinderen op kinderbijslag verloren gaat.

Weliswaar wordt in artikel 42, lid 5, als voorwaarde voor het recht op kinderbijslag gesteld dat men recht moet hebben op rente, maar wanneer eenmaal aan deze voorafgaande voorwaarde is voldaan, valt de kinderbijslag voor wezen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat wonen of worden opgevoed, toch onder artikel 42, lid 5, in het kader van de algemene regeling van het land dat de rente verschuldigd is, alsof de kinderen op het grondgebied van die Staat woonden of werden opgevoed.

Wat betreft de functie van de bepaling, merkt de Italiaanse regering op dat voor de kinderbijslag die zijn grond vindt in

het recht op arbeidsongevallenrente, in artikel 42, lid 5, een autonome regeling is getroffen. Dit bevestigt dat het in deze bepaling gegeven criterium op zichzelf autonoom en definitief is en dat men dus geen beroep mag doen op andere criteria die voor andere gevallen zijn gesteld.

Met betrekking tot punt a) van de *tweede vraag* is de Italiaanse regering van oordeel dat artikel 94, lid 5, een bepaling ten gunste van betrokkene is en dat hierin wordt uitgegaan van het definitief en onaantastbaar karakter van de onder een vorige regeling ontstane en geconsolideerde toestand.

Aangezien de rechten die betrokkenen vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71 hebben verkregen, aldus onaantastbaar blijven, kan artikel 94, lid 5, slechts zo worden uitgelegd dat het alleen aan betrokkenen de bevoegdheid verleent om eventueel herziening van deze rechten te vragen.

Voorzover punt b) van de tweede vraag niet moet worden geacht zonder voorwerp te zijn geraakt, dient volgens de Italiaanse regering hierop een ontkennend antwoord te worden gegeven.

Overwegende dat mevrouw Saieva, ten deze vertegenwoordigd door D. Rossini, directeur van de sociale dienst van het „Patronato A. C. L. I.", en de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur M. J. Jonczy, ter terechtzitting van 22 september 1976 mondelinge opmerkingen hebben gemaakt;

Overwegende dat de advocaat-generaal ter terechtzitting van 6 oktober 1976 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de Arbeidsrechtbank te Charleroi bij vonnis van 25 maart 1976, ingekomen bij het Hof op 29 maart 1976, krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag een aantal vragen heeft gesteld inzake de uitlegging van enerzijds artikel 42, lid 5, van 's Raads verordening nr. 3 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB nr. 30 van 16. 12. 1958, blz. 561) en anderzijds artikel 94, lid 5, van 's Raads verordening nr. 1408/71 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2);

2 dat deze vragen zijn gerezen in het kader van een geding waarin de weduwe van een Italiaanse werknemer die in 1956 bij een arbeidsongeval in België is overleden, voor haar drie kinderen waarmee zij naar Italië is teruggekeerd, aanspraak maakt op kinderbijslag boven de leeftijd van 18 jaar en, wat in het bijzonder het jongste kind betreft, na 1 oktober 1972, de datum van inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71;

3 dat blijkens het dossier de Compensatiekas voor gezinsvergoedingen in de kolennijverheid in het bekken van Charleroi en van de Beneden-Samber,

verweerster in het hoofdgeding, de uitkering van kinderbijslag aan de weduwe voor haar twee oudste kinderen ambtshalve heeft gestaakt toen dezen de leeftijd van 18 jaar hadden bereikt, en voor het derde kind op 30 september 1972, toen dit nog geen 18 jaar was;

4 Overwegende dat in de eerste plaats wordt gevraagd of artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 in die zin is te verstaan dat geen kinderbijslag meer verschuldigd is vanaf het ogenblik waarop volgens het recht van de Staat die de uitkeringen verschuldigd is, de aanspraak van wezen op een tijdelijk arbeidsongevallenrente vervalt, dat wil zeggen in casu bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd;

5 Overwegende dat in de loop van de procedure voor het Hof is gesteld dat het hoofdgeding zijn oorsprong vindt in een onjuiste toepassing van de Belgische wetgeving door de Kas;

6 dat namelijk is opgemerkt dat de Belgische wetgeving, in tegenstelling tot hetgeen de Kas zou hebben staande gehouden, de toekenning van kinderbijslag niet verbindt aan het recht op arbeidsongevallenrente, doch de toekenning van de rente aan de kinderbijslag;

7 dat het Hof echter in het kader van een prejudicieel beroep krachtens artikel 177 van het Verdrag niet geroepen is zich uit te spreken over de zin en de draagwijdte van nationale wettelijke bepalingen, maar zich moet beperken tot de uitlegging van de betrokken gemeenschapsrechtelijke bepalingen;

8 Overwegende dat artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 als volgt luidt:

„Wanneer een werknemer of iemand die daarmee is gelijkgesteld, komt te overlijden, en door dit overlijden krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat recht ontstaat op een rente uit hoofde van een arbeidsongeval of beroepsziekte, wordt voor zijn kinderen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat wonen of worden opgevoed kinderbijslag uitgekeerd overeenkomstig de wettelijke regeling van het land dat de rente verschuldigd is alsof de kinderen op het grondgebied van deze Staat woonachtig waren of werden opgevoed";

9 dat uit deze tekst blijkt dat de bepaling ten doel heeft aan te geven dat alleen de wetgeving van het land dat de arbeidsongevallenrente verschuldigd is, van toepassing is ter zake van de uitkering van kinderbijslag in de bedoelde gevallen;

10 dat het feit dat de kinderen in een andere Lid-Staat wonen, de toepasselijkheid dezer wetgeving niet uitsluit, aangezien de kinderbijslag moet worden toegekend alsof de kinderen woonachtig waren of werden opgevoerd op het grondgebied van de Staat die de rente verschuldigd is;

11 dat ingevolge de tekst de bedoelde kinderbijslag voor kinderen van een overleden werknemer die is, welke wordt toegekend niet alleen in het geval dat een wezenrente wordt uitgekeerd, maar ook ingeval wegens overlijden enige andere rente wordt uitgekeerd, met name de weduwenrente;

12 dat derhalve op de gestelde vraag moet worden geantwoord dat artikel 42, lid 5, aldus is te verstaan dat daarin is aangegeven welke wettelijke regeling van toepassing is terzake van de uitkering van kinderbijslag aan kinderen van een werknemer die is overleden ten gevolge van een arbeidsongeval, en dat het recht op kinderbijslag voor de kinderen van de overledene niet is gebonden aan de toekenning van een wezenrente;

13 Overwegende dat in de tweede plaats wordt gevraagd of artikel 94, lid 5, van verordening nr. 1408/71 toelaat dat de bevoegde instelling van een Lid-Staat zich in de plaats van een verzekerde stelt voor de herziening van de rechten welke deze heeft verkregen vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1408/71;

14 Overwegende dat deze bepaling luidt:

„De rechten van de betrokkenen wier pensioen of rente vóór de inwerkingtreding van deze verordening werd vastgesteld, kunnen op hun verzoek, met inachtneming van deze verordening worden herzien. Deze bepaling is eveneens van toepassing op de overige in artikel 78 bedoelde uitkeringen";

15 dat de overgangsbepalingen van de verordening, waartoe het genoemde lid behoort, uitgaan van het beginsel dat de ingevolge verordening nr. 3 toege-

kende uitkeringen die voordeliger zijn dan de uit de nieuwe verordening voortvloeiende uitkeringen, niet zullen worden gekort;

16 dat de bepaling ten doel heeft de betrokkene het recht te geven om te zijnen voordele herziening te vragen van de onder vigeur van de vroegere verordening vastgestelde uitkeringen;

17 dat het met dit doel in strijd zou zijn als aan de bevoegde instelling het recht werd toegekend dergelijke uitkeringen ambtshalve te herzien ten nadele van betrokkene;

18 dat derhalve op de gestelde vraag moet worden geantwoord dat artikel 94, lid 5, aldus is te verstaan dat de bevoegde instelling van een Lid-Staat zich niet in de plaats van een verzekerde kan stellen voor de herziening van de rechten welke deze heeft verkregen vóór de inwerkingtreding van de verordening;

Ten aanzien van de kosten

19 Overwegende dat de kosten, door de Italiaanse regering en de Commissie der Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;

20 dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door de Arbeidsrechtbank te Charleroi bij vonnis van 25 maart 1976 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. **Artikel 42, lid 5, van verordening nr. 3 is aldus te verstaan dat daarin is aangegeven welke wettelijke regeling van toepassing is ter zake van de uitkering van kinderbijslag aan kinderen van een werknemer die is overleden tengevolge van een arbeidsongeval, en dat het recht op kinderbijslag voor de kinderen van de overledene niet is gebonden aan de toekenning van een wezenrente;**

2. Artikel 94, lid 5, van verordening nr. 1408/71 is aldus te verstaan dat de bevoegde instelling van een Lid-Staat zich niet in de plaats van een verzekerde kan stellen voor de herziening van de rechten welke deze heeft verkregen vóór de inwerkingtreding van de verordening.

Kutscher Donner Pescatore

Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op dertien oktober negentienhonderdzesenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 6 OKTOBER 1976 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoekster in het hoofdgeding is de weduwe van een Italiaanse mijnwerker die eerst in Italië en daarna in België heeft gewerkt, waar hij op 8 augustus 1956 is omgekomen bij de ramp te Bois du Cazier. Zij heeft drie kinderen, geboren op 18 maart 1948, 31 maart 1954 en 1 maart 1956.

Na de dood van haar echtgenoot is verzoekster teruggekeerd naar Italië, waar zij van de Belgische sociale dienst een arbeidsongevallenrente voor haar zelf kreeg, een wezenrente voor haar drie kinderen, evenals kinderbijslag voor deze laatsten. In feite werden de twee laatstgenoemde uitkeringen niet volledig gecumuleerd, zoals wij nog zullen zien.

Het bevoegde orgaan, de Compensatiekas voor gezinsvergoedingen in de kolennijverheid in het bekken van Charleroi en van de Beneden-Samber, staakte de uitkeringen voor het oudste kind op 17 maart 1966 en voor het tweede kind op 30 maart 1972, toen deze kinderen 18 jaar oud werden, en voor het derde kind op 30 september 1972 toen dit pas 16 jaar was.

Wat de redenering was die de Belgische Kas tot deze stap heeft bewogen, is niet helemaal duidelijk geworden, daar de Kas

1 — Vertaald uit het Frans.